

NHÀ CỦA A-ĐAM

(Sáng 2: 8-3: 24)

Câu gốc: Rô-ma 5: 12

- Câu hỏi. 1. — Chúa đã để A-đam ở đâu (2: 8)? 2. — A-đam được ăn gì (2: 16-17)?
 3. — Ai cám-dỗ Ê-va và A-đam (3: 1-5)? 4. — Chúa có làm gì cho ông bà (3: 21)?
 5. — Chúa có làm gì với ông bà (3: 23, 24)?

Câu hỏi. — Các em tìm thấy chữ TỘI trong hình này mấy lần?

Gạch dưới những chữ đúng:

Đức Chúa Trời để A-đam trong: cái nhà, cái vườn, rừng. — Tên vợ A-đam là: Rê-be-ca, Sa-ra, Ê-va. — Ê-va bị cám-dỗ bởi: con rắn, đờn-ông, đờn-bà. — A-đam đã vâng lời: ma-qui, Đức Chúa Trời. — A-đam ân mình khỏi: Đức Chúa Trời, ma-qui. — Dịch-giả: Bà E. F. Irwin và thầy Phước.

LỄ-VẬT QUÍ NHỨT

TUYẾT ngồi trên bậc cửa đấng trước nhà, chống hai khuỷu tay (cùi-chỏ) vào đầu gối, hai tay xòe ra ôm lấy cằm và đôi má lúm đồng tiền.

— Ba ơi, gần đến lễ sanh-nhật của má rồi chẳng? Cô vừa hỏi, vừa nhìn cha đang ngồi gần mình mà đọc tờ báo buổi chiều.

Ông Thiệu nghĩ một chút rồi đáp:

— Chúa-nhật tới đây, con ạ. Mà con hỏi làm gì?

Ông âu-yếm đặt bàn tay trên đầu Tuyết. Tuyết đáp rất nghiêm-ngập:

— Bà giáo trường Chúa-nhật bảo rằng lễ đến lễ sanh-nhật của cha mẹ, thì con-cái phải làm cái gì để cha mẹ thật được vui-thỏa.

— Con đã sẵn lòng yêu-mến má, thì làm việc ấy có khó-khăn gì.

— Nhưng, thưa ba, con không có tiền. Nếu con có tiền, con có thể mua một vật biếu má để tỏ ra rằng con yêu-thương má vô-cùng.

Hai con mắt Tuyết hơi ướt, và cô nài-nỉ cha rằng:

— Thưa ba, ba có thể cho con hai mươi lăm đồng chẳng?

— Ô, không, ba rất tiếc bây giờ không có đủ số tiền ấy để cho con. Nhưng nếu có hai mươi lăm đồng, con sẽ mua gì biếu má?

— Ở cửa hiệu Phúc-long có bán một thứ áo đẹp lạ-lùng, con chưa bao giờ thấy. Nếu con có thể mua áo ấy mà biếu má, chắc má sẽ vui-thỏa vô-cùng. Nhưng họ để giá tới hai mươi lăm đồng, và con làm gì ra tiền. Ôi! Ước gì con có thể tỏ cho má biết rằng con hết lòng yêu má.

Hai hàng nước mắt mà Tuyết cố cầm-giữ bấy giờ rơi xuống như những giọt mưa.

Ông Thiệu kéo con lại gần mình, chùi nước mắt cho con mà nói rằng:

— Này Tuyết, ba và con sẽ tính xem đến lễ sanh-nhật của má, con có thể

làm gì cho má vui-thỏa không. Ba chắc con làm được, mặc dầu con không thể mua áo đẹp biếu má. Con có yêu-mến Đức Chúa Jê-sus không?

Tuyết lạ-lùng, đáp lại:

— Ô, chắc ba không cần hỏi con câu ấy. Ba phải biết rằng con yêu-mến Đức Chúa Jê-sus hơn hết mọi người.

— Chắc thế. Khi con muốn Đức Chúa Jê-sus biết rằng con yêu-mến Ngài, thì con làm gì? Có phải con luôn luôn bỏ tiền mua lễ-vật biếu Ngài chẳng?

— Thưa ba, không, có khi con chẳng có một xu nào để dâng Ngài.

— Bấy giờ con làm gì để tỏ cho Ngài biết rằng con yêu-mến Ngài.

— Con quì xuống và nói với Ngài rằng con không có tiền. Con nói mãi với Ngài rằng con yêu-mến Ngài. Rồi con cảm thấy trong lòng rằng Ngài hiểu-biết con có yêu-mến Ngài thật.

Rồi Tuyết vỗ tay vì vui-mừng, hai mắt cô sáng ngời như hai viên ngọc. Cô nói tiếp:

— Con biết mình phải làm gì. Con sẽ viết cho má một bức thơ, và nói với má rằng con không có tiền, không thể mua áo đẹp biếu má. Con cho má biết rằng con yêu-mến má hết lòng hết sức, và con biết rằng má sẽ hiểu con như Đức Chúa Jê-sus hiểu con vậy.

Bữa sau, Tuyết rộn-ràng tìm giấy và phong-bì (bao thơ) đẹp nhất trong ngăn kéo bàn học của mình, và ngồi viết một bức thơ dài lắm.

Đến ngày lễ sanh-nhật của bà Thiệu, Tuyết dậy thật sớm; cô sung-sướng quá, không ngủ được. Cô nghe tiếng nhẹ-nhẹ gõ cửa phòng mình, và cửa liền mở ra, ông Thiệu bước vào, tay bưng một rổ hoa hồng nhung. Ông để một ngón tay vào miệng, và Tuyết hiểu rằng ông muốn mình thật yên-lặng.

Cửa đóng lại, ông Thiệu nói thầm với Tuyết rằng:

— Ba chắc rằng má quý bức thơ của

con hơn mọi sự khác, nhưng ba mua
rỏ hoa này để con tặng má luôn dịp.

Tuyết ngắm-nghía rõ hoa, rồi nói:

— Ô, hoa đẹp quá, ba ạ.

Cô hầu như đã quên rằng mình phải
yên-lặng.

Khi cả nhà ngồi ăn lót dạ, Tuyết
bồng-chúc đứng dậy, đi vào phòng
riêng; nhưng một lúc sau, cô trở lại,
hai tay dâng rõ hoa cho mẹ. Ông
Thiệu tưởng con gái quên trao bức
thơ cho mẹ, nhưng khi bà Thiệu nhìn
vào rõ hoa, thì thấy một cái phong-bì
tím. Bà mở thơ ra đọc. Đương khi
ấy, Tuyết bồn-chồn, ngồi không yên.

Hai mắt cô chăm-chú nhìn mẹ, và cô
khó đợi-chờ xem bức thơ của mình
có khiến mẹ vui-thỏa lắm chăng.

Tuyết không thất-vọng đâu. Cô
thấy rằng mặt mẹ không bao giờ có vẻ
vui-sướng, hớn-hở như thế. Khi đọc
xong bức thơ chơn-thật và cảm-dộng
rồi, bà ôm chăm lấy con mà nói rằng:

— Con ơi, lễ-vật bằng giấy, mực của
con biểu má, thật má coi là quý-báu,
đẹp-đẽ hơn hết mọi sự trên đời.

Ông Thiệu sung-sướng nhìn hai mẹ
con. Ông hơi kinh-ngạc, tự hỏi trong
hai mẹ con, ai là người sung-sướng
hơn. — *T. K. B. thuật.*